

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 108
(junio de 2021)
La IV Internacional,
la pandemia y la lucha
contra el imperialismo



Nacionalitzar les elèctriques PER SALVAR LA POBLACIÓ

El preu de la factura elèctrica ha assolit unes xifres escandaloses en les últimes dates avivant el debat sobre el funcionament d'aquest oligopoli. Efectivament el preu del Mg/hora el divendres 13 d'agost va ser de 117.29 euros. Fa exactament un any era de 36 euros. No hi ha raons objectives que expliquin aquesta pujada. No només suposa una agressió a la població més necessitada, sinó que a més suposa un obstacle per a la indústria d'aquest país.

Al mateix temps que el quilowatt es posa a preu d'or, molts barris obrers han patit contínues apagades aquest hivern per la manca de manteniment de les xarxes. És el cas de moltes barriades de Sevilla, de la Canyada Reial a Madrid ... A les multinacionals elèctriques no les interessa invertir en zones de baix consum i on molta gent, que no pot pagar les factures, es veu obligada a connectar il·legalment.

Cal assenyalar que Espanya va ser un dels països que més pressa es va donar en privatitzar les empreses públiques energètiques com a part del que s'anomena la liberalització de l'economia. El Consell Europeu de 23 i 24 de març de l'any 2000 de Lisboa (1) utilitzant el llenguatge grandiloqüent que precedeix a les grans malifetes, prometia una sèrie de bondats que anaven a fer de l'economia de la UE la primera economia de la terra, gairebé res!, i a més aconseguiríem la societat del coneixement, la de la plena ocupació, etc.

Qui es podria oposar? Ara, òbviament, se'n deia que caldria fer alguns canvis per aconseguir aquests objectius. El que pompósament cridaven liberalització de l'economia, sobretot del sector energètic, era el fonamental. També parlaven de retardar jubilacions, i d'altres mesures com el suport al sector financer.

A Espanya, l'empresa estatal Endesa va arribar a tenir més d'un 40% de mercat, va ser privatitzada pels governs de Felipe González i d'Aznar. Mentre altres països es feien els ronsos pel que fa a la privatització (de fet, una empresa estatal italiana, Enel, és propietària del 70% d'Endesa), els nostres governs acceleraven com si s'haguessin cregut que hi hauria plena ocupació i la major economia del món. Com sol passar en aquests casos el complement de les privatitzacions va ser la col·locació de diversos dirigents del PSOE i PP a llocs ben remunerats dels consells d'administració de les empreses elèctriques. Entre ells Felipe González i Aznar i fins a 24 alts càrrecs del PSOE i PP i alguns nacionalistes

L'Estat manté un percentatge a la xarxa elèctrica (REE, un 20%), que li permet nomenar el president. Anteriorment Jordi Sevilla, exministre, i ara Beatriz Corredor

Amb la privatització van fer un negoci ruï-

nós, per a la ciutadania clar. No només es va convertir en un desastre pel que fa al servei, sinó que es va encarir cada vegada més el rebut de la llum i els beneficis multimilionaris van passar a les multinacionals. La UE deia que volia acabar amb el monopoli dels Estats i ha passat a l'oligopoli de sis empreses per a tota la UE. I com tot el que fan està marcat pel caos, es dona el cas que empreses públiques d'altres països en què l'Estat és majoritari o propietari únic participen en el pastís de la privatització d'altres estats.

Generació, transport, distribució i comercialització

El mercat espanyol es compon de quatre fases diferents. Tot això és un caos agreujat per la privatització.

Hi ha les empreses generadores d'energia. Bé d'energies fòssils i nuclear, o les renovables. Entre les primeres, les de gas, carbó i nuclear. En les segones les hidroelèctriques, eòliques o fotovoltaïques.

Entre les empreses que produeixen energia elèctrica a Espanya hi ha 3 que copen el 80% del mercat. Endesa, Iberdrola i Naturgy. Dues, EDP i Repsol, el 10% i després hi ha fins a 600 que produeixen energia en petites proporcions. Empreses locals, cooperatives etc

El transport l'exerceix en solitari l'empresa Red Elèctrica. És l'encarregada de rebre l'energia dels diferents productors, la fica en el "dipòsit" de l'Estat i d'aquí l'envia als diferents distribuïdors regionals. La distribució novament està en mans molt majoritàriament de 5 empreses. Iberdrola, Endesa, Unión Fenosa, EDP i Viesgo

Un cop aquestes empreses porten, cadascuna en una zona, l'electricitat a cada punt (habitatge o empresa) entren les comercialitzadores. Una altra vegada un galimaties d'empreses, amb les grans portant-se la part més gran del negoci i la resta que es busca un forat a força d'enganyar a la gent. Per a això contracten a gent que vagi convenent als usuaris que es canviïn de comercialitzadora i li prometen rebaixes que solen convertir-se en augmentos de preus.

El preu com es fixa?

Ho fan de tal manera que és difícil entendre-ho. Fonamentalment és un procés dividit en tres parts. Els impostos, que són gairebé un 30% entre IVA, impost elèctric, i municipal, la subhasta del que realment és el preu de l'electricitat i que és un procés totalment especulatiu on les grans empreses poden fer els seus tripijocs. Com a exemple la investigació oberta pel govern a Iberdrola

pel buidatge de pantans efectuats per tal d'influir en els alts preus. I després una part important es fixa per altres partides, els costos regulats, que no tenen res a veure amb el cost de la generació de l'energia. I que són coses tan variables com compensacions a les renovables, compensacions a les empreses que garanteixen el consum, partides perquè no tinguin perdudes, i un munt de mamonejos. Una altra vergonya, bona part d'ella en nom del canvi climàtic.

El preu final el fixa l'última electricitat que entra a la xarxa. Casualment sol ser la més cara. Si és així paguem les verduretes, la pasta i el filet tot a preu de filet. És fàcil per a les empreses multinacionals que tenen diferents centrals de combustibles fòssils i renovables, ficar a última hora la que els interessa. Negoci complet. Cal tenir en compte que bona part de l'energia que es genera a Espanya es fa a partir de les centrals que utilitzen gas. I a Espanya no hi ha gas, així que cal importar-lo i aquí entra en joc un altre factor que és el de l'especulació amb les matèries primeres.

El sistema, imposit per la UE, ha arribat a tal nivell que països com Alemanya han demanat a la UE reformi els mercats elèctrics perquè s'ha arribat a la barbaritat que es generin escenaris perversos com que la rendibilitat d'algunes plantes depengui únicament dels moments d'escassetat. Com pitjor per a tothom, millor per a alguns

Van mentir un cop més

Quan assenyalaven que si es privatitza el sector energètic tindríem una energia més barata i millor servei ens enganyaven conscientment. L'únic que han aconseguit és amb l'excusa d'acabar amb el monopoli estatal, crear un oligopoli europeu on 6 empreses s'emporten la majoria del pastís i si segueixen així les coses augmentaran la seva presència cada any.

En el cas espanyol tres grans elèctriques, Endesa, Iberdrola i Naturgy, han guanyat, segons el diari digital Público de 25 de juliol de 2021, 25.977.000 d'euros en un lustre amb els ajustaments comptables i es disparen a 29.888 sense ells, xifres a les que haurien d'afegir les magres provisions per afrontar les inversions en renovables.

L'excusa ecològica

Amb l'excusa de salvar el planeta els governs de la UE no dubten a destruir empreses i encarir la factura elèctrica. Aquests països, els més rics, han creat un principi que no és el de no contaminar. És el que diuen que qui contamina paga, fixat en la cimera

'ecològica' de Kyoto. I d'aquesta manera es fa funcionar un mercat d'emissions, mercat especulatiu, que permet seguir funcionant a empreses pagant un cànon que cada vegada fa més difícil la supervivència. Una política que porta a la fi al tancament d'empreses amb alt consum d'energia (sector acer, tèrmiques, Alcoa ...) i a traslladar les emissions a altres països amb menys controls i més necessitat econòmica. És la deslocalització d'emissions.

I mentre tanquen empreses que contaminen, donen desenes de milions per l'anomenada transició energètica que suposa ajudar les elèctriques a canviar el negoci per parcs eòlics i solars que creen també grans problemes de tot tipus amb el medi ambient

Nacionalitzar el sector elèctric o crear una empresa pública

En aquests dies ha aparegut en el debat la necessitat de crear una empresa pública que pugui fer front a les empreses privades elèctriques. Molts menys adeptes entre les organitzacions polítiques i sindicals ha tingut la proposta de nacionalització del sector

elèctric.

Els que plantegen que creat una empresa pública es pot resoldre els problemes, o no coneixen la Unió Europea o simplement falten a la veritat. Per descomptat millor que hi hagi empreses públiques que privades. Com a mínim, els beneficis no aniran a especuladors. Però això no és la solució que es necessita perquè hi hagi una energia barata, neta i perquè es garanteixi el subministrament a tota la població i la continuïtat de la indústria i els llocs de treball.

Què pot fer una empresa pública? Ha de competir en les condicions que fixa la UE i accepta el govern espanyol. No posarà millors preus i per molt que pressionin no abaratarà els preus. Caldria trencar amb la UE i els seus tractats. La major part de les despeses es van en primes a les renovables i compensacions diverses a les empreses. Ara els diners que vindran de la UE a través dels anomenats PERTE, aprofundiran en la privatització i el reforçament de l'oligopoli energètic. Per això s'han dissenyat.

El govern a bufar i xuclar

El Govern es mostra escandalitzat per la pujada del preu. UP fins i tot ha amenaçat de sortir al carrer, contra el govern? Podrien solucionar tot nacionalitzant les elèctriques. No subordinant-se a la UE.

Acabar amb aquest robatori exigeix enfrontar-se amb la UE, nacionalitzar el sector elèctric i posar al servei de la majoria tots els recursos energètics. Generació, distribució i comercialització d'una cosa que és tan important per a la vida de les persones i per a la indústria.

Com venim assenyalant contínuament, la Monarquia i la Unió Europea actuen com una camisa de força per impedir el desenvolupament de les forces productives, per impedir una democràcia plena i la satisfacció de les reivindicacions. La lluita per la República deixa de ser una reivindicació ideològica per esdevenir una necessitat material per acabar amb l'exploació.

(1) https://www.europarl.europa.eu/summits/lis1_es.htm

Els nostres compromisos ...



Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres campanyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: 2100 2812 51 0200071314. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>



CarrerDesengaño,12(1º3A).28004-MadridTelèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta